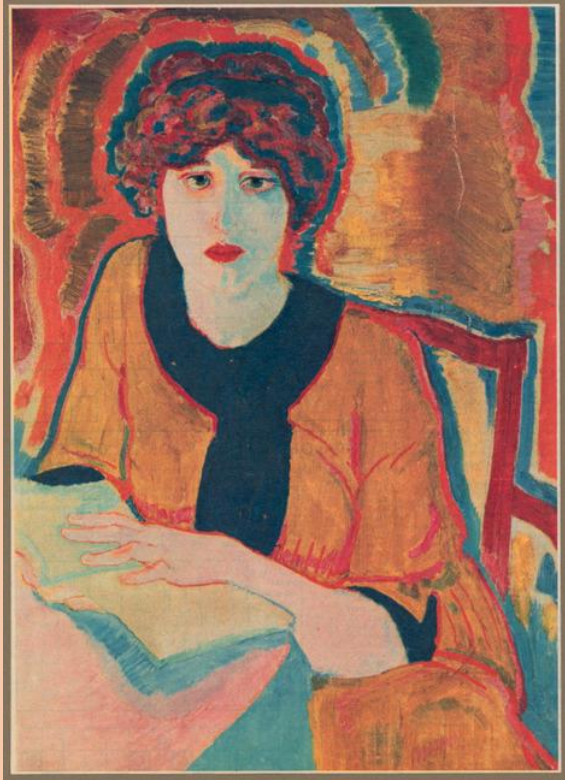

mijmering / jong

Ik las in mijn krant dat het Van Abbemuseum enkele schilderijen bezit die waarschijnlijk toebehoren aan Joodse families die in de oorlog have en goed kwijtraakten. Eén daarvan is Lezende vrouw van Jan Sluijters, een naar mijn smaak bijzonder mooi doek, dat de familie graag terug wil. Een kleinzoon kwam uit Zwitserland naar Nederland om hierover te onderhandelen. Tja, logisch dat ze een kleinzoon sturen, dacht ik, dit soort moeilijke dingen laat je

oplossen door een jonge man voor wie de oorlog een gebeurtenis op grote afstand is. Maar toen ik de foto van de jonge man zag, zag ik een oudere heer van mijn leeftijd.

Dat gebeurt me nou vaak. Bij kleinzoon (kleinkind) denk ik aan mezelf, jong, jeugdig en energiek. Ik denk niet aan een heer op leeftijd, die misschien wel van de vliegtuigtrap geholpen moet worden. Ik identificeer mij met de jonge kleinzoon, zie een oude heer en realiseer me dat ik zelf ook vele jaren ouder ben geworden en er misschien in de ogen van de kleinzoon wel uit zie als een rimpelig besje. Ik heb een beeld van mezelf dat door de werkelijkheid is ingehaald. Ik doe mijn best eruit te zien zoals ik me voel: een niet geheel onaantrekkelijke jeugdige vrouw. Maar iemand die me tegemoet loopt ziet hoogstwaarschijnlijk een oudere grijze dame die haar beste jaren heeft gehad. Nou kun je je natuurlijk afvragen wat je beste jaren zijn, wat jeugdig is en wat oud. De diplomaten onder ons zullen zeggen dat de 'waarheid ergens in het midden ligt' en je 'zo oud bent als je je voelt', maar beide vind ik een zwakgebod. Feit is, en dat geldt denk niet alleen voor mij, dat er een discrepantie zit tussen de feitelijke van de jaren en de veerkracht van de rijker wordende geest.

Een kleinkind ben ik al lang niet meer. Een kind ook niet, er is niemand meer die mij in die rollen kan bevestigen. Dus moet ik het zelf doen. Met de lenigheid van mijn geest en de wijsheid van mijn jaren.